BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer — uitgebreid)
14 maart 1997 *

In zaak T-25/96,

Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, vereniging zonder rechtspersoonlijkheid naar Duits recht, gevestigd te Bonn, bestaande uit de volgende leden:

— **Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Oberursel (Duitsland),

— **Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Berlijn (Duitsland),

— **Condor Flugdienst GmbH**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Kelsterbach (Duitsland),

— **Germania Fluggesellschaft mbH**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Berlijn (Duitsland),

— **Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Langenhagen (Duitsland),

— **LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG**, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Düsseldorf (Duitsland),

* Procestaal: Duits.

en

Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Langenhagen (Duitsland), handelend in eigen naam,

vertegenwoordigd door G. Schohe en P. von Dietze, advocaten te Hamburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Baden, advocaat aldaar, Rue Marie-Adelaïde 24,

verzoeksters,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Jessen en P. Nemitz, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, bijgestaan door G. M. Berrisch, advocaat te Hamburg, domicilie gekozen hebbende bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking C (95) 3319 def. van de Commissie van 29 november 1995 betreffende een fiscale steunmaatregel in de vorm van een afschrijvingsregeling ten behoeve van de Duitse maatschappijen,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
(Vierde kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: K. Lenaerts, kamerpresident, P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke en M. Jaeger, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

1 Op 29 november 1995 stelde de Commissie beschikking C (95) 3319 def. vast, betreffende een fiscale steunmaatregel in de vorm van een afschrijvingsregeling ten behoeve van de Duitse maatschappijen (hierna: „bestreden beschikking").

2 Artikel 1 van die beschikking bepaalde, dat de verlenging van de geldigheidsduur van artikel 82 f van de Duitse Einkommensteuerdurchführungsverordnung (uitvoeringsbesluit voor de inkomstenbelasting), waarbij een bijzondere afschrijvingsregeling voor luchtvaartuigen wordt ingevoerd, van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1999, een met de gemeenschappelijke markt onverenigbare staatssteunmaatregel in de zin van artikel 92 EG-Verdrag en artikel 61 EER-Overeenkomst vormde. In artikel 2 werd de Bondsrepubliek Duitsland gelast, die maatregel met ingang van 1 januari 1995 op te heffen.

3 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 28 februari 1996, hebben verzoeksters geconcludeerd tot nietigverklaring van de bestreden beschikking en tot verwijzing van de Commissie in de kosten van het geding. Zij voeren in het bijzonder aan, dat die beschikking onjuist gemotiveerd en derhalve in strijd met artikel 190 van het Verdrag is.

4 Op 13 maart 1996 stelde de Commissie beschikking 96/369/EG vast, betreffende een fiscale maatregel in de vorm van een afschrijvingsregeling ten behoeve van de Duitse luchtvaartmaatschappijen (PB 1996, L 146, blz. 42; hierna: „beschikking 96/369").

5 Luidens de laatste overweging van de considerans van die beschikking dient „de door de Commissie (...), hetzelfde onderwerp betreffende [bestreden] beschikking waarvan op 15 december 1995 aan de Duitse autoriteiten kennis is gegeven, te worden ingetrokken aangezien de Duitse versie van die beschikking, die inhoudelijk wezenlijk identiek is aan de onderhavige beschikking, talrijke onjuistheden van redactionele aard bevat". Artikel 5 bepaalt, dat „de [bestreden] beschikking wordt ingetrokken". Voor het overige komt het dispositief van de beschikking in wezen overeen met dat van de bestreden beschikking.

6 Tegen beschikking 96/369 hebben dezelfde verzoeksters op 31 mei 1996 eveneens een beroep tot nietigverklaring ingesteld (zaak T-86/96).

7 Bij op 9 april 1996 ter griffie neergelegde brief heeft de Commissie het Gerecht verzocht vast te stellen, dat op het onderhavige beroep niet meer behoeft te worden beslist. Hiertoe voert zij aan, dat het beroep zonder voorwerp is geraakt, daar de bestreden beschikking na de instelling van het beroep is ingetrokken bij beschikking 96/369.

8 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 6 mei 1996, hebben verzoeksters zich verzet tegen het verzoek van de Commissie.

9 Zij betogen primair, dat het beroep niet zonder voorwerp is geraakt. Beschikking 96/369 is huns inziens namelijk niet van dien aard, dat zij de bestreden beschikking rechtsgeldig kan vervangen. In de eerste plaats, zo stellen zij, is beschikking 96/369 inhoudelijk volledig identiek aan de bestreden beschikking, zodat zij een louter bevestigende handeling is, die als zodanig geen rechtsgevolgen teweegbrengt. In de tweede plaats zou beschikking 96/369 enkel zijn vastgesteld om de bestreden

beschikking achteraf van haar motiveringsgebreken te ontdoen, waardoor zij een kennelijke schending van artikel 190 van het Verdrag oplevert. Deze onwettigheid brengt volgens verzoeksters de nietigheid van beschikking 96/369 mee.

10 Voor het geval het Gerecht toch zou oordelen dat het beroep zonder voorwerp is geraakt, merken verzoeksters subsidiair op, dat dit aan de Commissie zelf te wijten is en dat de Commissie zich derhalve niet hierop kan beroepen. Bovendien zou de Commissie met haar verzoek om afdoening zonder beslissing enkel beogen, de kans van slagen van het onderhavige beroep te verkleinen en daarmee afbreuk te doen aan de rechtsbescherming van verzoeksters. Verzoeksters vorderen hoe dan ook, dat de Commissie in de kosten wordt verwezen.

11 Het Gerecht is van oordeel, dat de brief van de Commissie van 9 april 1996 een procesincident is, waarop overeenkomstig artikel 114, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering zonder mondelinge behandeling moet worden beslist.

12 Met hun beroep hebben verzoeksters de nietigverklaring van de bestreden beschikking gevorderd. Na de instelling van dit beroep is deze beschikking echter bij beschikking 96/369 met zoveel worden ingetrokken. Dientengevolge is de bestreden beschikking opgehouden te bestaan.

13 Waar beschikking 96/369 de bestreden beschikking intrekt en vervangt, is zij niet een louter bevestigende handeling, doch moet zij worden aangemerkt als een nieuwe handeling, die rechtsgevolgen kan teweegbrengen.

14 Met betrekking tot de beweerde nietigheid van beschikking 96/369 moet worden opgemerkt, dat het Gerecht in het kader van het onderhavige beroep niet dient in te gaan op de aan de onwettigheid van deze beschikking ontleende middelen, die verzoeksters in voorkomend geval kunnen aanvoeren tot staving van hun beroep in

zaak T-86/96 (zie beschikking Gerecht van 18 september 1996, zaak T-22/96, Langdon, Jurispr. 1996, blz. II-1009, r. o. 13).

15 Het argument als zou met het verzoek om afdoening zonder beslissing enkel worden beoogd, de kans van slagen van het onderhavige beroep te verkleinen en daarmee afbreuk te doen aan de rechtsbescherming van verzoeksters, moet eveneens van de hand worden gewezen.

16 Het is juist, dat in het kader van een beroep tot nietigverklaring de verzoeker een belang bij de nietigverklaring van een in de loop van het geding ingetrokken handeling kan behouden, indien de nietigverklaring van die handeling op zichzelf rechtsgevolgen kan hebben (zie arresten Gerecht van 14 september 1995, gevoegde zaken T-480/93 en T-483/93, Antillean Rice Mills e. a., Jurispr. 1995, blz. II-2305, r. o. 59-62, en 13 december 1995, gevoegde zaken T-481/93 en T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens e. a., Jurispr. 1995, blz. II-2941, r. o. 46-48, alsmede, a contrario, beschikking Hof van 8 maart 1993, zaak C-123/92, Lezzi Pietro, Jurispr. 1993, blz. I-809, r. o. 8, en beschikking Langdon, reeds aangehaald, r. o. 11 en 12).

17 Volgens artikel 176 van het Verdrag is immers in geval van nietigverklaring van een handeling de instelling die deze handeling heeft vastgesteld, gehouden de maatregelen te nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest. Deze maatregelen betreffen niet het uit de communautaire rechtsorde verwijderen van de handeling als zodanig, want die volgt in se uit de nietigverklaring van de handeling door de rechter. Het gaat veeleer om het wegnemen van de onwettigheden die in het arrest houdende nietigverklaring zijn vastgesteld. De betrokken instelling kan aldus worden genoopt, de situatie van de verzoeker op passende wijze te herstellen, of te vermijden dat een identieke handeling wordt vastgesteld (arrest Antillean Rice Mills e. a., reeds aangehaald, r. o. 60).

18 In casu hebben verzoeksters evenwel niets aangevoerd waaruit kan worden afgeleid, dat zij ondanks de intrekking van de bestreden beschikking nog een belang bij de nietigverklaring ervan hebben.

19 In deze omstandigheden moet worden vastgesteld, dat de intrekking van de bestreden beschikking bij beschikking 96/369 verzoeksters datgene heeft gebracht wat zij met het onderhavige beroep beoogden, te weten het uit de communautaire rechtsorde verwijderen van de bestreden beschikking.

20 Bijgevolg is het onderhavige beroep zonder voorwerp geraakt en kan de zaak zonder beslissing worden afgedaan.

21 Het argument als zou het aan de Commissie zelf te wijten zijn, dat het beroep zonder voorwerp is geraakt, betreft de beslissing omtrent de kosten.

Kosten

22 Volgens artikel 87, lid 6, van het Reglement voor de procesvoering beslist het Gerecht, wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt, vrijelijk over de kosten.

23 Vaststaat, dat beschikking 96/369 van de Commissie, waarbij de eerder vastgestelde bestreden beschikking is ingetrokken, dateert van na de instelling van het onderhavige beroep. Bovendien heeft de Commissie in de laatste overweging van de considerans van beschikking 96/369 met zoveel woorden verklaard, dat de bestreden beschikking moest worden ingetrokken omdat de Duitse versie van die beschikking, die inhoudelijk wezenlijk identiek was aan beschikking 96/369, talrijke onjuistheden van redactionele aard bevatte.

24 In deze omstandigheden dient de Commissie in alle kosten te worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer — uitgebreid)

beschikt:

1) Op het beroep behoeft niet te worden beslist.

2) De Commissie wordt in alle kosten verwezen.

Luxemburg, 14 maart 1997.

De griffier

H. Jung

De president van de Vierde kamer

K. Lenaerts